

Chương 8

Muốn đánh vụ Đản Đản đương nhiên là không thể, tức hơn nữa bà sau khi nhạc chuông riêng cho sếp Vụ bị bại lộ, bà Liễu cảm thấy sự việc không ổn nên đã cưỡng ép tịch thu điện thoại của cô.

Đương nhiên nhạc chuông riêng cho bà Liễu cũng bị lộ, bà tức đến ngứa răng, liền kéo dài thời hạn cấm vận kinh tế của Vụ Mang Mang đến vô cực.

Bà Liễu sau khi sinh Đản Đản thì mùa xuân thứ hai bộc phát mạnh mẽ, đòi phải làm một mỹ nữ thời trang sang chảnh nhất, chuyện làm bà mai thực sự quá mất giá nên tuy tuần nào bà cũng làm nhưng kiên quyết không cho Vụ Mang Mang nói ra.

Huống hồ gì bà Liễu còn có một nỗi tiếc nuối chí mạng, không biết tốn bao nhiêu là thuốc, từ dầu gội đầu tuyệt nhất năm xưa đến mọc loại thuốc kích thích mọc tóc hiện nay, cái nào cũng sử dụng, nhưng tóc bà Liễu vẫn không dày chút nào, thậm chí còn có nguy cơ bị rụng tóc, hói đầu.

Thế nên thần tượng của bà Liễu chính là Đường Yên, ngôi sao nữ này có điểm sáng lớn nhất là vàng trán mịn màng nổi tiếng, nghe nói vàng trán như thế tượng trưng cho sự khoan dung, độ lượng.

Mà nhạc chuông của Vụ Mang Mang lại đập trúng chỗ đau của bà Liễu nằm ở mấy chữ “Không thành thực xin đừng vo ve¹” một show truyền hình ăn khách do một MC nổi tiếng dẫn dắt, mà vị MC ấy nổi tiếng vì điều gì? Đương nhiên là quả đầu bóng lưỡng có thể soi gương được.

Bà Liễu kiên quyết cho rằng Vụ Mang Mang đang cười nhạo cái đầu ít tóc của bà.

Người ta nói tóc dài thì trí ngắn, bà Liễu tóc ít có nghĩa là học rộng hiểu nhiều mà?

Nhưng dù Vụ Mang Mang biện bạch thế nào thì tiền tiêu vặt vẫn dừng hòng lấy được.

Vụ Đản Đản đứng bên cạnh nhìn bà Liễu la lắ Vụ Mang Mang mà cười khanh khách lẫn lộn.

Con gái là người tình kiếp trước của bởi thế thì anh em chị em chắc chắn bà tình địch kiếp trước. Vụ Mang Mang cảm thấy Vụ Đản Đản chính là tình địch tương ái tương sát của mình.

Tóm lại cảm xúc của cả nhà đều trút vào người Vụ Mang Mang, chính cô lại không biết tâm sự với ai, buổi tối không ngủ được đành lấy bộ lego ra tạo thành một hình Trư Bát Giới to đùng.

Trước khi bữa sáng dọn lên bàn, Vụ Mang Mang rất bá đạo đặt “Trư Bát Giới phiên bản kéo dài” lên trên bàn, “Này, Đản Đản, cho em đây.”

Lần này đừng nói là bà Liễu, ngay cả sếp Vụ cũng nổi giận, “Vụ Mang Mang, con đang làm gì thế hả?”

Vụ Mang Mang cười hì hì, chỉ vào phần kéo dài thêm của Trư Bát Giới: “Cha mẹ chẳng phải là thích nó có thêm một thứ đó sao? Con làm dài một tí mới nổi bật chứ.”

“Con...” Bà Liễu giơ con dao trên bàn ăn lên, cảm thấy không ổn liền đặt xuống ngay, rồi cầm cái thìa để chém Vụ Mang Mang.

Vụ Mang Mang lúc này đã chạy đến cửa, cô đã chuẩn bị sẵn, quay lại không quên nói với bà Liễu: “Việc giáo dục giới tính cho Đản Đản phải tiến hành nhanh chóng, bắt đầu từ lúc nhỏ nhớ dẫn nó đến bệnh viện cắt bao quy đầu nhé, lúc nhỏ mà cắt thì ít đau hơn, dù sao sớm muộn gì cũng phải cắt mà.”

“Đúng là phản rồi!”, sếp Vụ ném bát xuống đất vỡ tan.

Vụ Mang Mang vèo một cái chui ra khỏi cửa như một con thỏ.

Bà mẹ ác độc đang đuổi theo, Vụ Mang Mang hoảng hồn không nhìn đường, lao nhanh ra khỏi cánh cửa sắt chạm trổ.

Chỉ nghe “kétttttt” một tiếng thắng xe chói tai vang lên, nếu không do tính năng của chiếc xe Lamborghini quá tốt thì hẳn hôm nay Vụ Mang Mang đã toi đời tại đây rồi.

Chính Vụ Mang Mang cũng sợ đến mặt cắt không còn hột máu.

Ninh Tranh còn chưa kịp nổi giận thì nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, đầu Vụ Mang Mang xuất hiện ngay ngoài cửa sổ.

Anh vừa bấm nút mở cửa Vụ Mang Mang đã chui vào, “Lái xe đi.”

Bà Liễu sắc mặt trắng bệch đi vào nhà ngồi phịch xuống sofa, sếp Vụ thấy thế vội an ủi: “Không đuổi kịp thì thôi, Mang Mang chỉ có tính trẻ con chứ không ác ý gì, em đừng tính toán với nó.”

Bà Liễu chưa hết hoàn hồn, cảnh ban nãy quá nguy hiểm, bây giờ bà nhớ lại còn thấy sợ.

Nếu Mang Mang có mệnh hệ gì...

Bà Liễu vội lắc lắc đầu, “Em không chấp nhận gì với nó hết. Con bé chết tiệt, chẳng làm người khác yên lòng tí nào.”

Nghĩ ngợi mãi mà bà Liễu vẫn chưa trấn tĩnh được, cuối cùng lấy điện thoại ra, dùng phần mềm chuyển tiền chuyển cho Vụ Mang Mang năm ngàn tệ, lúc đó mới thấy đôi phần an ủi.

Còn Vụ Mang Mang khi thấy tín hiệu Wechat báo, mở ra xem, đúng năm ngàn tệ đủ cho cô trả nửa tháng phí điện nước, nhưng thũng đủ rồi.

Chỉ tiếc là phần chuyển khoản bị hạn chế, nếu không thì với sự rộng rãi của bà Liễu thì làm sao chỉ chuyển năm ngàn tệ, đi làm tóc còn chẳng đủ.

“Ban nãy làm sao thế, xông ra liều mạng như vậy?” Ninh Tranh cầm vô lăng, không quay lại mà hỏi Vụ Mang Mang, “Người đuổi theo cô là mẹ kế à?”

“Mẹ ruột ạ!” Vụ Mang Mang đáp, “Có phải nhìn không giống nhau không? Tôi sinh ra lấy hết mọi ưu điểm trong gia đình mà!”

“Mẹ ruột mà cô sợ đến thế hả?” Ninh Tranh tò mò hỏi.

“Chỉ có mẹ ruột mới có gan dám gả tôi cho một ông lão ba, bốn mươi tuổi để giữ nhà thôi.” Vụ Mang Mang hậm hực nói.

“Thiếu tiền hả?” Đó là phản ứng đầu tiên của Ninh Tranh, con gái bây giờ đều tinh quái, thiếu tiền thì không chịu nói rõ, cứ bày ra bộ dạng bán mình để chôn cha vậy, vừa được tiền lại chiếm được lòng thương hại của người khác.

Vụ Mang Mang lập tức nhạy cảm nhận ra ác ý trong giọng nói của Ninh Tranh, mấy thiếu gia đa phần đều muốn bỏ tiền ra để lợi dụng, bắt đầu đơn giản, kết thúc phải sạch sẽ.

Ninh Tranh đợi câu trả lời của Vụ Mang Mang, quay sang lại nhìn thấy nụ cười nửa có nửa không của cô, thái độ đó rất đáng để băn khoăn, không chủ động mà cũng chẳng chối từ.

Ninh Tranh thầm nghĩ mấy cô gái trẻ bây giờ thật đáng gờm, trẻ như thế mà đã biết kiềm chế.

Hai người không nói gì, đều có ý đợi đối phương chủ động.

Đến khi chiếc xe xuống núi rồi, Vụ Mang Mang mới nói: “Thả tôi ở đường Đông Sơn Trung là được.”

Đường Đông Sơn Trung là khu thương mại cao cấp nhất thành phố này, xung quanh là trung tâm tiền tệ, cao ốc mọc lên như nấm, kiến trúc mang tính tượng trưng nhất - chòm sao Song Tử - cũng ở khu này.

“Ừ.” Ninh Tranh gật gù.

Lúc xe đến đường Đông Sơn Trung, Ninh Tranh xuống xe mở cửa cho Vụ Mang Mang, anh ta đứng nghiêng người dựa vào cửa xe, hỏi: “Cô coi tôi là tài xế, lợi dụng sạch sẽ như thế là xong à?”

Vụ Mang Mang cười, hỏi: “Số điện thoại của anh là gì?”

Ninh Tranh nói một dãy số.

“Wechat cũng là số này ạ? Anh chấp nhận đi.” Vụ Mang Mang nói mà không khách sáo.

Nhanh chóng chấp nhận xong, sau đó là tín hiệu báo chuyển khoản.

“Bốn trăm mười bốn tệ?” Ninh Tranh chau mày, “Tại sao cho tôi tiền?”

“Tài xế tiên sinh, tôi không có nhiều tiền mặt, anh lại không có máy quét thẻ, đành chuyển tiền online vậy.” Vụ Mang Mang bước đi hai bước, tay cầm điện thoại giơ lên vẫy vẫy với Ninh Tranh, “Tài xế tiên sinh, lần sau lái xe chậm một chút, kỹ thuật của anh sắp hại anh mất bát cơm đó.”

Ninh Tranh lái xe rời đi, được năm phút mới nhận ra tại sao lại là bốn trăm mười bốn tệ, chẳng phải là “thử xem”² ư?

Mấy cô gái bây giờ đúng là đáng gờm quá.

Ninh Tranh quay đầu xe lái đuôi theo, đảo mấy vòng trên dưới khu trung tâm cũng không thấy bóng dáng cô đâu.

Lúc đó anh ta mới cười tự giễu rồi xuống lầu.

Cầm điện thoại nhắn tin cho Vụ Mang Mang: “Hôm nay đi tàu ra biển chơi, cô có đi không?”

Tin nhắn trả lời đến rất nhanh, bên trong là giọng nói rất ngọt ngào: “Không hẹn, chú à, chúng ta không hẹn nhau mà.”

Ninh Tranh ném điện thoại đi, đúng là một cô nàng biết như người khác.

Còn về vụ Mang Mang, đương nhiên là cô đã có hẹn từ lâu.

Bà Liễu làm sao bỏ qua cuối tuần tươi đẹp của cô mà không sắp xếp xem mắt chứ.

Quán trà hôm nay Vụ Mang Mang đến rất nổi tiếng trong thành phố về trà chiều, không đặt trước thì sẽ không có chỗ.

Nhưng buổi sáng thì không có nhiều người cho lắm.

Quán trà nằm trên ban công ngoài trời của tầng hai mươi tư trong tòa nhà, nắp trong những lùm cây nhân tạo rậm rạp.

Hôm nay Vụ Mang Mang đến quá sớm, chủ yếu là vẫn chưa ăn uống gì đã bị bà Liễu đuổi đi rồi.

Thời gian chờ đợi quá nhàm chán, cô chụp hình tự sướng với lùm cây một loạt rồi đăng lên Weibo của mình.

Gần đây chẳng có túi xách nào mới mua, cũng chẳng có quần áo mùa hè nào mới ra để mặc, ngay cả lượng fan cũng tăng lên rất chậm, còn mấy vạn người nữa mới đủ số một triệu.

Vụ Mang Mang thờ dài, xem xong những lời bình luận kiểu “nữ thần đẹp ngây người” rồi cất điện thoại đi, quay sang thì thấy người cô đang đợi đã đứng bên cạnh.

Vụ Mang Mang đứng lên, có vẻ kinh ngạc.

Người này cô quen, là người chơi bài hôm cô bốc trúng “cửu vạn”.

“Thâm tiên sinh?”, Vụ Mang Mang hỏi vẻ dò đoán.

“Vụ tiểu thư.” Thâm Đình hơi gật đầu, trên gương mặt anh tuấn vẫn không có bất kỳ biểu cảm nào.

“Mời ngồi, mời ngồi”, Vụ Mang Mang vội nói.

Hóa ra ông chú ba mươi tư tuổi mà bà Liễu nhắm trúng, trẻ trung tài năng, gia thế hiển hách, tướng mạo anh tuấn, có thể làm ngôi sao điện ảnh, lại là Thâm Đình.

Vụ Mang Mang thật chỉ muốn diễn một câu, “Thất kính, thất kính.”

Mà cô quả thực cũng không kiềm chế nổi mà buột miệng nói ra câu đó.

Thâm Đình cũng rất lịch sự đáp lại, “Nghe danh đã lâu.”

Thâm Đình rất kiệm lời.

Không thể biết được kinh nghiệm xem mắt có nhiều hay không.

Còn về Vụ Mang Mang, do gần đây tâm trạng của cô không tốt nên cũng không chủ động trò chuyện.

Hơn nữa, tối qua bà Liễu đã ra lệnh, ép Vụ Mang Mang thề độc hôm nay không được vắng mặt, nên cô biết là chẳng có chuyện gì tốt đẹp rồi.

Tuy Vụ Mang Mang không rõ Thân Tài là nhân vật gì, nhưng nhìn thái độ chỉ muốn quỳ xuống hô “vạn tuế” của Lộ Thanh Thanh, là cô biết những nhân vật đó tốt nhất là cô không nên chọc vào.

Đặc biệt là kiểu đàn ông mới trông đã biết nghiêm túc, không biết đùa là gì như Thâm Đình này.

Còn về Ninh Tranh, dạng công tử ham chơi như thế có thể bỏ qua, bạn không chọc anh ta thì anh ta cũng đến chọc bạn.

Bà Liễu không rõ tình hình, hoang tưởng muốn gả Vụ Mang Mang vào nhà giàu, Vụ Mang Mang cảm thấy chi bằng cô sinh một cặp song sinh cho người đó, người đó cho cô một căn nhà bạc tỷ để cô đi, như thế mới thực tế hơn.

Vụ Mang Mang không nói gì, nhưng cũng không ngồi nổi, cũng may lúc đó điện thoại của Thâm Đình đổ chuông, anh ta đứng lên đi sang một bên nghe máy, Vụ Mang Mang vội vàng móc điện thoại ra lên Weibo.

Hôm nay Thâm Đình mặc một bộ trang phục thoải mái, bóng lưng trông rất ung dung, tao nhã, tư thế nghe điện thoại vô cùng thanh lịch.

Vụ Mang Mang không kịp được chụp hình bóng lưng Thâm Đình, đăng lên trong nhóm bạn.

“Đối tượng xem mắt hôm nay, đẹp trai không?”

Long Tú Quyên là người phụ nữ đầu tiên nói ra lai lịch toàn bộ trang phục của Thẩm Đình, cô nàng này suốt ngày nghiên cứu hàng hiệu trên người người khác.

Còn Lộ Thanh Thanh nói rằng vai rộng eo thon, rất đáng để thử, chỉ là không rõ “ngón giữa” có dài hay không.

Cứ thế, đề tài đã mở rộng ra mãi, mới sáng sớm đã nói chuyện nhạy cảm khiến Vụ Mang Mang đỏ cả mặt.

Nhưng cô kiên quyết không thừa nhận mình là người háo sắc, nên đã tham gia thảo luận rằng: Thực ra dài hay không cũng chẳng sao, quan trọng là có lâu hay không.

Trong tiết mục hỏi đáp “có hẹn với bệnh viện chuyên khoa nam giới”, bác sĩ đã nói rằng, những người ngắn hơn ba mươi phút đều bất bình thường.

Nhưng một tạp chí dành cho đàn ông lại nói rằng, cho dù là quốc gia có binh quân lâu nhất thì hình như cũng chẳng quá mười mấy phút.

Đám bạn thân lập tức bùng nổ, lần lượt lấy kinh nghiệm bản thân ra để thảo luận.

Vụ Mang Mang là người có số bạn trai nhiều nhất nên bị ép buộc đến mức bất đắc dĩ phải kết luận theo khoa học, rằng vẫn là đàn ông khoảng trên dưới hai mươi tuổi lâu nhất.

Thế nên, tình chị em mới là tuyệt nhất.

Đề tài đang nóng bỏng như thế, đến nỗi Thẩm Đình nghe xong điện thoại quay về mà Vụ Mang Mang vẫn vui đầu vào điện thoại.

Đây có lẽ là lần xem mắt đối thoại ít nhất trong lịch sử xem mắt của cả hai.

Đến mười hai giờ, đám bạn cô đi ăn trưa hết, Vụ Mang Mang mới ngược lên nhìn Thẩm Đình.

Anh ta hình như không ngừng nghe điện thoại, có vẻ là điện thoại công việc.

Một tên cuồng công việc hàng thật giá thật.

Hai người mà ngay cả đề tài chung còn không có, đương nhiên chỉ có thể bắt tay rồi chào từ biệt.

Nhưng vượt ngoài sự tưởng tượng của Vụ Mang Mang, Thẩm Đình lại đề nghị mời cô đi biển chơi.

“Thẩm tiên sinh, tôi tưởng...” Vụ Mang Mang không nói hết câu.

Thẩm Đình nói: “Cô rất ít nói, tôi nghĩ chúng ta có thể thử xem.”

Ghi chú:

1. Nguyên văn “Phi Thành Vật Nhiều” là một chương trình hẹn hò kết hôn quy mô lớn phù hợp với nhịp điệu cuộc sống hiện đại của đài Giang Tô Vệ Thị, là sân khấu cho thanh niên nam nữ độc thân hẹn hò kết bạn tiến tới hôn nhân. (ND)

2. Số 414 trong tiếng Hoa phát âm gần giống câu “thử xem”. (ND)